

af den midlertidige Finantslov, ligger hos det andet Thing, thi det er min inderlige Overbevisning, at dette ikke er Tilfældet. Dermed skal jeg slutte, idet jeg erklærer, at jeg for mit Vedkommende stemmer for det foreliggende Forslag, saaledes som det er kommet til os fra det andet Thing.

Finantsministeren (Estrup): Det, der nu foreligger til Behandling, er jo kun Forslaget til en midlertidig Finantslov for Finantsaaret 1885—86, saaledes som det er oversendt fra det andet Thing hertil, idet der ikke er stillet Vædringsforslag dertil. Dermed forekommer det mig, at ogsaa al Anledning til videre Undersøgelse af selve det Foreliggende er borte, thi saa Meget er jo givet, at under denne Form tager dette Thing ikke Forslaget, og at altsaa dets Skjæbne er afgjort. Jeg kunde dog ønske at fremkomme med et Par Bemærkninger i den Anledning, og jeg vil da først minde om, at jeg ved Sagens 1ste Behandling her i Thinget varmt anbefalede dette Thing uden Hensyn til, om der overhovedet i Aar vilde blive Brug for en midlertidig Bevillingslov, og uden Hensyn til, om der i Aar skulde findes at være de særlige Omstændigheder til Stede, som efter dette Things Udtalelser i Fjor kunde berettige til overhovedet at vedtage en midlertidig Finantslov — altsaa uden disse Hensyn at behandle Forslaget for at søge at komme til Enighed om en Affattelse af en saadan midlertidig Bevillingslov, for at man kunde have den rede, naar der blev Brug for den. Naar Udtalelserne fra den ærede Ordfører for de 5 Medlemmer af dette Thing (Matzen), der ved Sagens 2den Behandling her stillede Vædringsforslag, og som ikke til denne Behandling have gjentaget deres Vædringsforslag, gik ud fra, at der ikke var nogen Udsigt til, at en fortsat Forhandling nu kunde føre til den Enighed om Affattelsen af de midlertidige Finantslove, som jeg havde ønsket maatte bringes til Veie, kan jeg desværre ikke modsige den ærede Ordfører deri. Sagen er jo den, at naar der skal opnaas Overenskomst, hvor modsatte Anskuelser staa saa skarpt imod hinanden som i den foreliggende Sag, da kan en saadan Overenskomst ikke bringes til Veie, med mindre der er Villighed til Stede fra alle Sider til af Hensyn til de modstaaende Anskuelser at vige Noget tilbage fra sin egen. Det er jo en absolut Betingelse for, at Enighed kan komme til Stede. En saadan Villighed til ikke absolut at fastholde sit Eget tror jeg, at jeg noksom har vist under den hidtidige Forhandling af den her foreliggende Sag. Jeg har ikke blot tiltraadt de mæg-

lende Vædringsforslag, som ere stillede, men jeg har ogsaa udtalt i al Almindelighed, at jeg vilde kunne gaa ind paa enhver Affattelse af den midlertidige Bevillingslov, som kun fuldstgjorde de to efter min Mening absolut nødvendige Betingelser; nemlig at Loven ikke ved sin Affattelse foranledigede lignende vidtgaaende forskellige Forstaaelser af Lovens Indhold, som have gjort sig gjældende med Hensyn til de hidtidige midlertidige Finantslove, og den anden, at Loven satte Regjeringen i Stand til at fortsætte Styrelsen uden væsentlige Tab for Statskassen. Jeg tror altsaa, at min Villighed til at staa af paa det, som jeg i og for sig havde anset for at være rigtigt, er tilstrækkelig godtgjort. Der er heller ikke efter min Mening nogen Grund til at tvivle om, at en lignende Villighed er til Stede i dette Thing, men Spørgsmaalet bliver jo, naar man vil veie Muligheden for en Overenskomst, om, hvorledes den tredie Faktor, det andet Thing, Folkethinget, stiller sig overfor Spørgsmaalet om Villighed til Imødekommen. Spørgsmaalet er jo i Virkeligheden det, om Folkethinget af Hensyn til dette Things bestemt udtalte Mening vil gaa bort fra sin ubetingede Fastholden ved den tidligere Form for midlertidige Bevillingslove og ved sin tidligere hævdede Forstaaelse af disse Loves Indhold. Det er jo Spørgsmaalet: Om Folkethinget vil tage Hensyn til de gjentagne Udtalelser i dette Thing om, at de midlertidige Finantslove i deres hidtidige Form ere ubrugelige. Det er en Selvfølge, at dette Spørgsmaal om, hvorvidt Folkethinget vil vige tilbage fra sin Paastand om de midlertidige Finantslove i deres gamle Stikelse, ikke kan afgjøres blot ved at se hen til den Kjendsgjerning, at Folkethinget har sendt Forslaget tilbage i den samme Stikelse, hvori det havde vedtaget det ved sin 3die Behandling. Men denne Kjendsgjerning kan jo ikke være afgjørende for Spørgsmaalet om, hvorvidt en fortsat Forhandling kunde føre til et Resultat. Det forekommer mig, at man langt snarere maatte søge sin Oplysning om Folkethingsflertallets Stilling til disse Spørgsmaal i selve den Forhandling, der har fundet Sted i Folkethinget ved Sagens eneftenste Behandling der, og da navnlig i de Udtalelser, der kom fra det Medlem af Folkethinget, som har stillet Vædringsforslag om at vende tilbage til den hidtidige Form for de midlertidige Finantslove, og som i denne Sag er traadt op som Ordfører for Flertallet, og hvis Udtalelser saa meget mere maa antages at være Flertallets virkelige Mening, som hans Ord, saa vidt jeg har kunnet se, ikke paa noget Punkt